

‘Ik ging voor het avontuur’

Vanaf het moment dat hij kon lopen, wilde Robbie van Straten marinier worden. Na zijn middelbare school begon hij bij het Korps Mariniers. Hij was zeven jaar marinier en heeft in die periode vijf jaar in het buitenland gezeten. Hij werd twee keer uitgezonden: eerst naar Ethiopië en Eritrea en daarna voor drie maanden naar Irak. “Het was een mooie ervaring en één groot avontuur.”

Naam en leeftijd:	Robbie van Straten (33)
Rang en functie:	marinier I, algemeen kv (kort verband)
Uitgezonden:	Ethiopië/Eritrea en Irak
Is nu:	werkzaam bij politie Utrecht
Hobby's:	Olympisch worstelen
Hekel aan:	neerbuigende mensen
Beste oorlogsfilm:	Full Metal Jacket

ben gegaan en niet bij bijvoorbeeld de landmacht.” Ook in Irak waren de mariniers verantwoordelijk voor transport en patrouilleren. Van Straten vond de houding van de mensen in Irak heel anders dan in Ethiopië en Eritrea. “In Irak wilden de mensen naar mijn mening niet geholpen worden.”

Door: Linde van Deth

Foto: Erik Kottier

Robbie van Straten komt uit een echte mariniersfamilie. Zijn vader en zijn broer waren marinier, daarom wilde hij als kind al bij het korps. “Ook twee neven gingen na mij bij de mariniers, het zit ons dus in het bloed. Na mijn middelbare school ben ik gelijk begonnen met de opleiding in Rotterdam. Daarna werd ik bij de operationele eenheden in Doorn geplaatst, en toen een jaar op Aruba. Ik wist dat de mogelijkheid van een uitzending bestond, het is ook iets wat je als militair moet meemaken. Voor Irak heb ik me vrijwillig aangemeld.”

Back to basic

Zijn eerste uitzending was in 2000 voor zes en een halve maand naar Ethiopië en Eritrea voor UNMEE. Na de oorlog tussen de twee landen was er een bestand en de mariniers moesten erop toezien dat beide partijen zich aan de afspraken hielden. Zij hielden zich bezig met transport, patrouilleren en

grensbewaking. “We werden met open armen ontvangen, die mensen wilden graag geholpen worden. We hebben goed werk kunnen doen.” Hij vertelt dat hij zich niet onveilig voelde, maar wel heftige dingen gezien heeft. “Er was hongersnood in die landen en we hielpen in vluchtelingenkampen. Dat was moeilijk. Dan zie je kinderen en die wil je het liefst alles geven, maar dat mag niet. Dan word je met je neus op de feiten gedrukt. Ik heb ook gebieden gezien waar ze de slachtoffers van de oorlog gewoon lieten liggen als afschrikwekkend voorbeeld. Op dat soort dingen kun je je niet voorbereiden.” De mariniers bouwden een kamp op, maar er kwamen geen opvolgers. Dat vonden ze zelf jammer, maar de bevolking ook, zo begrepen ze van de tolken.

In 2003 ging hij in het kader van SFIR 1 naar Irak. In het begin was er nog helemaal niks en sliepen ze met 55 graden in tentjes. “Dat is zwaar, maar daar heb je als marinier keihard voor getraind. *Back to basic*. Dat is het echte mariniersleven, het is avontuurlijk. Dat is ook de reden dat ik bij het korps

Respect

Na zijn uitzending naar Irak werd zijn vriendin zwanger. Van Straten besloot daarom eind 2004 de dienst uit te gaan en kon direct aan de slag bij de politie Utrecht. Ook veel van zijn maten gingen rond die tijd de dienst uit of werden korporaal. Hij gaat niet naar reünies omdat het nog te kort geleden is allemaal. “Misschien als je het me over tien jaar vraagt, dat het anders is. Jonge veteranen hebben ook minder tijd voor dit soort dingen, ze zijn druk met werk, jonge kinderen en hobby's.” Van Straten heeft in 2010 meegelopen met het detachement politieveteranen bij de Nederlandse Veteranendag. Hij is trots op zijn beide uitzendingen, maar voelt zich niet echt veteraan. “Ik zal mezelf nooit vergelijken met mijn opa (zie hiernaast; red.). Dat is een ander verhaal. Daar heb ik diep respect voor. Ze zaten daar in de jungle, bleven soms jaren weg, zonder contact met het thuisfront. Die hadden pas echt helemaal niks. Toen ik mijn medaille voor UNMEE kreeg, was mijn opa er ook, in volledig tenue. Dan ben ik trots.”